

sin Tale med en Bemærkning til mig, som jeg fortal skal tillade mig at svare paa. Det ærede Medlem vilde paa det bestemteste protestere imod Rigtigheden af, hvad jeg havde sagt. Jeg sagde, at Flertallet fremte for de 25 Mill. uden at bryde sig om at bestemme, hvortil de 5 Mill. skulde anvendes. Og den Udtalelse behøver det ærede Medlem ikke at protestere imod, thi det er nøjagtig hans Udtalelse under Statslaanslovens Behandling. Det ærede Medlem kan selv finde den i Rigsdagstidenden Sp. 987. Der siger det ærede Medlem, at hvad de 5 Mill. skulde anvendes til, kan man siden tale om. Han siger udtryffeligt: „Det tror jeg maa overlades til nærmere Forhandling mellem Rigsdagen og den højtærede Finansminister; det komme vi nok ud af, naar vi først have de billige Penge ved Haanden“ o. s. v. Det var netop det, som Mindretallet ikke kunde finde sig i, vi ville hellere have Anvendelsen bestemt straks, og det var vor Stilling ved Statslaanslovens Behandling, og den Stilling kan det ærede Medlem ikke sætte os ud af. Det er faktiskste Forhold, som det ærede Medlem ikke kan bortforklare, hverken med Ord eller ved stærke Protester.

M. Nielsen: Som det fremgaar af Betænkningen, har Mindretallet ikke kunnet finde sig tilfreds med de af Flertallet stillede Ændringsforslag. For det første mener Mindretallet, at Rentehelsen, som den er foreslaaet i det oprindelige Lovforslag — og det Punkt er jo uberegt af Flertallet — er for høj. Forholdet er jo det, at Staten af de Penge, som her er Tale om at udlane til Kommunerne, svarer nøjagtig 3,24 pCt., men det, der her kræves af Kommunerne, er 3,40 pCt. Mindretallet kan ikke erkende, at der foreligger nogen Nødvendighed for at tage disse 0,16 pCt. ud over, hvad Staten selv svarer. Mindretallet har hverken ved Forhandlingerne i Salen eller ved Forhandlingerne i Finansudvalget faaet paavist virkelig rationelle Grunde for at gøre denne Forskel, for at beregne denne Avance for Staten. Vi finde dernæst, at den aarlige Ydelse, selv ændret som Flertallet foreslaar, er for høj, selv om der til Gengæld derfor opnaas en kortere Afdragstid. Vi finde, at en aarlig Ydelse af 4 pCt., naar vi virkelig her ville træffe en Foranstaltning, som gaar ud paa at skabe heldigere og billigere Betingelser for de paagældende Kommuner, maa siges at være høj nok. Flertallets Forslag vil jo føre til, at Laanene afsvikles i Løbet af omtrent 42 Aar, medens vort Forslag er bygget paa en Afviklingstid af 54 Aar. Vi erkende, at der er betydelig Forskel paa denne

Afdragstid, saaledes, som det er udtrykt i de forstellige Forslag, men vi føle os overbeviste om, at de paagældende Kommuner hellere vilde have den lange Afdragstid og de lempeligere Afviklingsvilkår end det, der er foreslaaet i Flertallets Ændringsforslag. Den Betragtning, vi her støtte os til, falder sammen med de Betragtninger, der bleve hævdede i Fjor ved Behandlingen af Jærnbanelovforslagene, da der forelaa Spørgsmaal om Optagelse af Statslaan til Gennemførelsen af disse Jærnbaner. Man gjorde da gældende, at det var ganske i sin naturlige Orden, at Fremtiden kom til at bære sin Del af de Byrder, som det var nødvendigt at paatage sig i Anledning af disse Foranstaltninger. Vi ere enige i den Betragtning. For saa vidt som Byrderne skulle bæres ved Hjælp af Laan, finde vi det ogsaa naturligt, at Fremtiden tager sin Del af Byrderne. En anden Sag er, at vi paa det Tidspunkt havde den Mening, som vi delvis have endnu, at hvis vi kunde have baaret Byrderne ved Hjælp af de forhaandenbærende Midler, uden at ty til Laan, vilde det have været en mindre heldig Økonomi at optage Laan, blot for at have den Fornøjelse, at Fremtiden skulde have sin Del af Byrden. Vi finde derfor, at naar vi skulle høre den ved Hjælp af Laan, bør de udstrækkes over saa langt et Tidsrum, som nogenlunde rimeligt er, for at det kan falde saa lempeligt som muligt. Mindretallet anser det ikke for umuligt eller ufandshyldigt, at Regeringen maatte kunne gaa ind paa Mindretallets Forslag, forudsat at den forlader det Princip, den har i sit eget Forslag, og gaar over til Flertallets. Hvis Regeringen forlader sit Princip, som gaar ud paa større aarlige Ydelser i Begyndelsen, som synke, efter som Tiden skrider frem, og gaar over til den ligelige aarlige Ydelse gennem hele Tiden, selv om den med sine 4½ pCt. er højere end vort Forslag, tror Mindretallet, at Regeringen godt kan tage Skridtet fuldt ud og gaa ind paa vort Forslag, for saa vidt som det forener Flertallets Forslag og Regeringens oprindelige Forslag, idet nemlig vort Forslag indeholder en ligelig Fordeling over hele Tiden og med Hensyn til Afdragstiden falder sammen med Regeringens, der var omkring 50 Aar. For saa vidt altsaa Regeringen overhovedet finder Anledning til at forlade sit oprindelige Princip i Forslaget, vil der ikke være noget uoverkommeligt for den ved at komme over til Mindretallets Forslag. Dermed skal jeg have anbefalet Ændringsforslag Nr. 2. Hvad Ændringsforslag Nr. 3 angaar, da trænger det ikke til nogen lang Forklaring, og det er for Resten ogsaa omtalt af den